

SARAH J. MAAS

DVŮR^{na} RE
z HVIEZD
a MRAZU

NOVELA K SÉRII
NA DVŮRE Z TRŇOV A RUŽÍ

DV^{na}RE
z
HVIEZD
a
MRAZU

ĎALŠIE KNIHY OD SARAH J. MAAS

séria Na dvore z trňov a ruží

NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ

NA DVORE Z HMLY A BESU

NA DVORE Z KRÍDEL A ZMARU

NA DVORE Z HVIEZD A MRAZU (novela)

séria Trón zo skla

TRÓN ZO SKLA

KORUNA Z TEMNOTY

ZRODENÁ Z OHŇA

KRÁĽOVNÁ V TIEŇOCH

BÚRKA V IMPÉRIU

VEŽA NA ÚSVITE

Novely k sérii Trón zo skla

VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV

VRAHYŇA V PÚŠTI

VRAHYŇA V PODSVETÍ

VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMAĽOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

SARAH J. MAAS

DVORE
z
na
HVIEZD
a
MRAZU

slovar

Text copyright © Sarah J. Maas 2018
Map copyright © Kelly de Groot 2017
This translation of A COURT OF WINGS AND RUIN
is published by Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
Translation © Milica Nováková 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3694-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas: A Court of Thorns and Roses Series,
Book 3.1 – A Court of Frost and Starlight,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury YA, New York 2018,
preložila Milica Nováková.
Prvé slovenské vydanie
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Typografia obálky Marián Preis
Produkcia Dana Klimová
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2019.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

*Čitateľom,
ktorí hľadajú hviezdy
a vyslovujú želania*

Prythian

Hybern

Územie ľudí

Vallahah

Montcsere

Rask

Férška ríša

Scena

Seychia

Územie ľudí

SPRIEVODCA VÝSLOVNOSŤOU

POSTAVY

Feyre: Fej-ra
Tamlin: Tam-lin
Lucien: Lu-či-jen
Rhysand: Ri-sand (Rhys: Ris)
Amarantha: Am-a-ran-ta
Ianthe: A-jan-ti
Tarquin: Tar-kin
Cassian: Ka-si-jen

MIESTA

Prythian: Pri-ti-jen
Hybern: Hybern

1

Feyre

Pred hodinou začalo vo Velarise prvýkrát toho roku snežiť. Minulý týždeň zem konečne zamrzla, a kým som dojedla raňajky – hrianku a slaninu – a dopila silný čaj, svetlé kamenné chodníky už boli posypané jemným bielym popraškom.

Nemala som potuchy, kde je Rhys. Keď som sa zobudila, nebol v posteli a matrac na jeho strane už bol vychladnutý. Nebolo to nič neobvyklé, keďže v týchto dňoch sme boli obaja zaneprázdnení a už takmer úplne vyčerpaní.

Sedela som pri čerešňovom jedálenskom stole v mestskom dome a mračila sa na prvý sneh víriaci za vitrážovými oknami.

Kedysi som sa prvého snehu obávala, desila som sa dlhej krutej zimy.

Bola to však práve dlhá krutá zima, ktorá ma v ten deň pred takmer dvomi rokmi priviedla hlboko do lesa. Dlhá krutá zima ma prinútila zo zúfalstva zabiť vlka, čo ma zase priviedlo sem, k tomuto životu, k tomuto... šťastiu.

Stále snežilo, veľké zlepené vločky dopadali na suchý trávnik pred predným vchodom a primrzali k hrotom a oblúkom ozdobného plotu.

Hlboko vo vnútri sa mi zamrvila trblietavá chladná moc, silnejúca s každou víriacou vločkou. Bola som Najvyššia lady Nočného dvora, ale mala som aj dary všetkých ostatných dvorov. A zdalo sa, že Zima by sa chcela pohrať.

Konečne som sa úplne prebrala a bola schopná súvisle uvažovať. Stiahla som čierny diamantový štít svojej mysle.

Kam si odletel tak skoro? Spýtala som sa Rhysa cez most našich duší.

Tá otázka odznela do temnoty. Istý znak, že Rhys nebol vo Velarise ani nikde v okolí. Pravdepodobne nebol ani na hraniciach Nočného dvora. Nebolo to nič výnimočné – posledné mesiace navštevoval našich spojencov z vojny, aby posilnil vzťahy, rozvíjal obchod a udržiaval si prehľad o ich povojnových zámeroch. Keď mi to moja práca dovolila, chodievala som s ním.

Vyškrabala som tanier, dopila čaj a zamierila som do kuchyne. Hranie sa so snehom môže počkať.

Nuala už pripravovala obed. Po jej dvojčati Cerridwen nebol ani stopy. Keď sa pohla, aby mi vzala špinavý riad a umyla ho, odmietavo som mávla rukou. „Môžem si to po sebe umyť aj sama,“ povedala som namiesto pozdravu.

Až po lakte bola zamazaná od plnky mäsového koláča, čo chystala, tak ma nechala umyť po sebe riad a vďačne sa na mňa usmiala. Bola mlčanlivá, hoci ani o jednej z dvojčiek sa nedalo povedať, že by bola hanblivá. Určite nie, keď pracovali – vyzvedali pre Rhysa aj pre Azriela.

„Stále sneží,“ poznamenala som dosť bezvýznamne, keď som pri umývaní vyzrela z okna. Elain už zazimovala záhradu a zakryla chúlolistivé kríky a záhony jutovinou. „Ktovie, či prestane.“

Nuala opatrne položila na koláč mriežku z cesta a rýchlym a šikovým štipkaním tienistými prstami pospájala okraje dvoch vrstiev cesta dokopy. „Biely Slnovrat bude pekný,“ po-

vedala spevavým a pritom zastretým hlasom, plným šepotu a tieňov. „Niektoré roky je počasie mierne.“

Áno. Zimný Slnovrat. O týždeň. Rola Najvyššej lady bola pre mňa stále natoľko nová, že som si nebola istá, aká bude moja oficiálna úloha. Či budeme mať Najvyššiu kňažku, ktorá odslúži nejaký otravný ceremoniál ako Ianthe minulý rok...

Rok. Bohovia, už je to takmer rok, čo sa Rhys prihlásil o svoje práva z našej dohody, pretože ma chcel dostať z jedovateľného prostredia Jarného dvora, pretože ma chcel zachrániť pred mojím zúfalstvom. Keby sa oneskoril čo i len o minútu, len Matka vie, čo by sa stalo. Kde by som teraz bola.

Sneh víril a krúžil v záhrade, zachytával sa na hnedej vrecovine zakrývajúcej kríky.

Môj druh, ktorý pracoval tak tvrdo a tak obetavo, bez štipky nádeje, že raz budem s ním.

Obaja sme za našu lásku bojovali, krváčali. Rhys pre ňu aj zomrel.

Stále som mala pred očami tú chvíľu, počas dňa aj v snoch. Ako vyzerala jeho tvár, ako sa mu nehýbala hrud', ako sa puto premenilo na franforce. Stále som cítila tú prázdnotu vo svojej hrudi na mieste, kde predtým bolo puto, kde bol *on*. Aj teraz, hoci nás puto znova spájalo ako rieka hviezdnej noci, zostávala vo mne ozvena jeho zmiznutia. Vytrhávala ma zo sna, z rozhovorov, maľovania, jedenia.

Rhys presne vedel, prečo sa k nemu niektoré noci tisnem, prečo občas prídu chvíle, keď mu v jasnom slnečnom svetle silnejšie zovriem ruku. Vedel to, pretože *ja* som zase vedela, prečo má občas neprítomný pohľad, prečo na nás všetkých niekedy iba zažmurká, akoby tomu celkom neveril, a prečo si šúcha hrud', akoby ho bolela.

Práca pomáhala. Nám obom. Zamestnať sa, sústrediť sa. Niekedy som sa bála tichých nečinných dní, keď ma dobehli

všetky tie myšlienky. Keď som zostala sama so svojou myslou a spomienkou na mŕtveho Rhysa ležiaceho na skalnatej zemi, na to, ako kráľ Hybernu zlomil môjmu otcovi väzy, na všetkých tých Ilýrčanov, ktorých výbuch Kotla premenil na popol padajúci z oblohy.

Možno jedného dňa už ani práca nepostačí na odstrašenie spomienok.

Našťastie to nevyzeralo, že by bolo v najbližšom čase málo práce. Znovuvybudovanie Velarisu po útokoch Hybernu bola iba jedna z úloh. Aj ostatné vyžadovali prácu – vo Velarise aj mimo neho: v ilýrskych horách, v Meste tesárov, na celom rozľahlom území Nočného dvora aj na ostatných dvoch Prythianu. A nového, rodiaceho sa sveta.

No najbližšie ma čaká Slnovrat. Najdlhšia noc roka. Otočila som sa od okna k Nuale, ktorá sa stále hrala s okrajmi koláča. „Aj tu je to výnimočný sviatok, však?“ opýtala som sa nenútene. „Nie iba na Zimnom a Dennom dvore.“ A Jarnom.

„Ó, áno,“ povedala Nuala a zohnutá nad pracovným stolom kontrolovala koláč. Skúsená vyzvedačka – trénovaná samotným Azrielom – a majstrovská kuchárka. „Veľmi si ho užívame. Je rodinný, príjemný, plný blízkosti a tepla. Darčeky, hudba a jedlo, niekedy hostiny pod hviezdami...“ Opak okázalej divokej niekoľkodňovej oslavy, ktorú som musela podstúpiť pred rokom. Počkať... Darčeky.

Musím im všetkým kúpiť darčeky. Nie, nemusím, *chcem*.

Pretože všetci moji priatelia, vlastne už moja rodina, bojovali, krváčali a takmer zomreli.

Zatlačila som do úzadia obraz, ktorý sa mi zjavil v mysli: Nesta skláňajúca sa nad zraneným Cassianom, obaja pripravení zomrieť rukou kráľa Hybernu. Za nimi telo nášho otca.

Popreťahovala som si krk. Naozaj by sa nám hodil nejaký dôvod na oslavu. Len zriedka sme všetci spolu dlhšie ako hodinu či dve.

„Je to aj čas na oddych. A na rozmýšľanie nad temnotou – ako dáva priestor svetlu, aby nádherne zažiarilo,“ pokračovala Nuala.

„Koná sa aj nejaký obrad?“

Nuala – poloduch – pokrčila plecami. „Áno, ale od nás tam nikto nechodí. Je to skôr pre tých, ktorí si chcú uctiť znovuzrodenie svetla, obyčajne tým, že sedia celú noc v absolútnej tme.“ Náznať úškrnu. „Pre mňa a moju sestru to nie je až také nové. Ani pre Najvyššieho lorda.“

Prikývla som a snažila sa, aby nebolo vidieť, ako mi odľahlo, že ma nezatiahnu na niekoľko hodín do kaplnky.

Uložila som umytý riad na drevený odkvapkávač vedľa drezu, zažrela Nuale príjemnú prácu a zamierila som hore obliecť sa. Cerridwen mi už nachystala oblečenie, ale ešte stále po nej nebolo ani stopy. Obliekla som si hrubý sivý sveter, priliehavé čierne legíny a čižmy lemované kožušinou a vlasy si zaplietla do voľného vrkoča.

Pred rokom som musela byť napchatá vo vznešených róbach a šperkoch, musela som sa predvádzať pred dvorom, ktorý ma očumoval ako čistokrvnú chovnú kobyľu.

Tu... Usmiala som sa na striebornú obrúčku so zafirmi na ľavej ruke. Prsteň, ktorý som získala od Tkáčky.

Úsmev mi trochu pohasol.

Aj ju som stále videla. Videla som Strygu, ako stojí pred kráľom Hybernu zaliata krvou svojich obetí, ako ju on chytá za hlavu a láme jej väzy. Potom ju hodil svojim zverom.

Zaľala som ruky v päst' a vdychovala nosom a vydychovala ústami, až kým som zasa nestála pevne a steny izby sa na mňa neprestali tlačiť.

Prezrela som si zbierku osobných predmetov v Rhysovej izbe – našej izbe. Nebola to malá spálňa, ale v poslednom čase sa zdala byť... tesná. Písací stôl z ružovkastého dreva bol zavalený papiermi a knihami nás oboch; niektoré šperky

a šaty som už musela odložiť do svojej starej spálne. A ešte tu boli zbrane.

Nože a meče, tulce a luky. Pri pohľade na ťažký, nebezpečne vyzerajúci palcát, ktorý sa Rhysovi podarilo nejako uložiť vedľa stola bez toho, aby som si to doteraz všimla, som sa iba poškrabala po hlave.

Ani som o tom nechcela vedieť. No nepochybovala som, že je za tým Cassian.

Samozrejme, mohli by sme to všetko skladovať v úschovni medzi dvormi, ale... Zamračila som sa na svoju súpravu ilýrskych nožov a oprela sa o obrovskú skriňu.

Ak bude celý deň snežiť, možno to využijem a upracem. Nájdem všetkému miesto. A začnem tým palcátom.

Bola to výzva, keďže Elain stále bývala v izbe na druhom konci chodby. Nesta sa rozhodla pre vlastný dom na opačnej strane mesta. Na ten dom som sa snažila myslieť čo najmenej. Aspoňže Lucien sa presťahoval do elegantného bytu pri rieke hneď na druhý deň, keď sa vrátil z bojiska. A z Jarného dvora.

Radšej som sa ho nepýtala na nič týkajúce sa návštevy u Tamlina.

Ani Lucien nám nevysvetlil monokel a natrhnutú peru. Iba sa mňa a Rhysa opýtal, či nevieme o nejakom mieste vo Velarise, kde by mohol bývať, keďže nás nechce viac obťažovať v mestskom dome a nechce byť izolovaný v Dome vetra.

Nespomenul Elain ani svoj vzťah k nej. A ona ho neprosila, aby zostal, no ani aby odišiel. A ak ju aj jeho modriny na tvári nejako trápili, nedala to najavo.

Lucien však zostal a našiel si niečo, čím sa zamestnal, často býval preč aj niekoľko dní či týždňov.

Hoci Lucien a Nesta bývali inde, mestský dom sa mi zdal v poslednom čase nejaký malý. Najmä ak u nás prespali Mori, Cassian a Azriel. A Dom vetra bol príliš veľký, príliš oficiálny,

príliš ďaleko od mesta. Bolo príjemné tam stráviť jednu-dve noci, ale... milovala som náš mestský dom.

Bol to môj domov. Prvý, ktorý som naozaj mala, prvý, ktorý sa skutočne počítal.

A bude pekné osláviť tu Slnovrat. So všetkými, aj keď sa tu budeme tlačiť.

Zamračila som sa na kopu papierov, ktoré som musela pretriediť: listy z iných dvorov, od veľkňaziek usilujúcich sa získať nejaké miesto, z kráľovstiev, férsnych aj ľudských. Odkladala som to už týždne, no dnešné ráno som si rezervovala na to, aby som sa nimi prebrodila.

Prvá Najvyššia lady Nočného dvora, Obrankyňa Dúhy a... Stola.

Zachichotala som sa a prehodila si vrkoč cez plece. Možno si dám na Slnovrat darček – zamestnám sekretárku. Nieкого, kto bude čítať listy a odpovedať na ne, vytriedi, čo je dôležité a čo sa dá odložiť bokom. Pretože trochu času navyše pre seba, pre mňa a Rhysa...

Pozriem sa na rozpočet nášho dvora, ktorý sa Rhys nikdy nenamáhal dodržiavať, a zistím, či by sa s tým dalo niečo urobiť. Kvôli nemu, kvôli nám.

Vedela som, že naše pokladnice sú plné, že by sme si to mohli dovoliť a na našom bohatstve by sa to nijako neprejavilo, no nevalila mi práca. Vlastne som ju milovala. Tomuto územiu, tomuto ľudu... patrí moje srdce rovnako ako Rhysovi. Až do včerajška som im každú hodinu, čo som nespala, pomáhala. Až kým ma slušne nepožiadali, aby som *išla domov a vychutnala si sviatky*.

Po vojne sa ľudia vo Velarise chopili výzvy opraviť svoje mesto. Skôr, ako som vôbec prišla s nápadom, ako im pomôcť, vznikli rôzne spoločnosti na pomoc mestu, tak som pracovala s niekoľkými z nich ako dobrovoľníčka. Pomáhala som najst' nové domovy tým, ktorých domy boli zničené, navšte-

vovala som rodiny zasiahnuté vojnou, pomáhala ľuďom bez útočiska alebo potrebných vecí pripraviť sa na zimu a dávala som im teplé kabáty a zásoby.

Všetko to bolo dôležité, bola to užitočná, uspokojujúca práca. A stále... toho bolo viac. Bolo *viac* možností, ako by som mohla pomôcť. Osobne. Len som na ne zatiaľ neprišla.

Zdalo sa, že som nebola jediná, kto chcel pomáhať. S blízcami sa sviatkami prišla čerstvá várka dobrovoľníkov, ktorí zaplnili verejnú halu neďaleko Paláca Nite a drahokamov, kde sídlili viaceré spoločnosti. *Najvyššia lady, tvoja pomoc je neoceniteľná*, povedala mi včera jedna zo správkyň charity. *Bola si tu takmer každý deň – takmer si sa upracovala na smrť. Daj si týždeň voľno. Zaslúžiš si ho. Osláv sviatky so svojím druhom.*

Snažila som sa namietat, trvala som na tom, že stále treba porozdávať kabáty, drevo na kúrenie, ale férka len ukázala na halu plnú dobrovoľníkov. *Máme viac pomocníkov, ako potrebujeme.*

Ešte som chcela niečo povedať, no vystrčila ma z predných dverí a zavrela za mnou.

Pochopila som. Vo všetkých ostatných organizáciách, kde som sa včera poobede zastavila, mi povedali to isté. *Chod' domov a uži si sviatky.*

Tak som išla. To by bola prvá časť. Ale to užívanie si...

Cez puto mi prišla aj s dunením tmavej trblietavej moci Rhysova odpoveď. *Som v Devlonovom tábore.*

Prečo ti tak trvalo odpovedať mi? Ilýrske hory boli síce ďaleko, ale aj tak by to nemalo trvať celé minúty.

Zmyselný smiech. *Cassian bol v ráži. Nerobil prestávky ani na nádych.*

Môj ilýrsky chudáčik. Trápime ťa, čo?

Rhysovo pobavenie sa zavlnilo a pohladilo mi najvnútornejšie ja rukami zahalenými nocou. No zrazu sa zastavilo

a zmizlo rovnako rýchlo, ako prišlo. *Cassian sa púšťa do Dev-
lona. Ozvem sa neskôr.*

A s láskyplným pohladením zmyslov bol preč.
Neskôr mi o tom všetko porozpráva, ale zatiaľ..
Usmiala som sa na sneh víriaci za oknami.

2

Rhysand

Bolo sotva deväť hodín ráno a Cassian už bol našťvaný.

Slnko sa márne snažilo predať cez mraky nad Ilýrskymi horami, vietor hučal medzi sivými štítmí. Rušný tábor už zahalila hrubá vrstva snehu – predzvesť toho, čo onedlho čaká aj Velaris.

Keď som na úsvite odchádzal, snežilo, a kým sa vrátim, možno už bude zem pokrývať súvislá vrstva. Počas nášho krátkeho rozhovoru som nemal príležitosť opýtať sa na to Feyre, ale chcel som ju vziať na prechádzku a ukázať jej, ako sa Mesto hviezdneho svitu trbliece v čerstvom snehu.

Keď som stál uprostred tábora bzučiaceho aktivitou, moja družka a mesto boli ako z iného sveta. Veterný tábor sa nachádzal v širokom, vysoko položenom horskom sedle. Medzi štítmí sa preháňal vietor a akoby chcel potvrdiť názov tábora, rozfukoval sneh do výšky chlapa, ale ani to neodradilo Ilýrčanov, aby si plnili každodenné povinnosti.

Bojovníci trénovali v rôznych ringoch, ktoré sa nachádzali priamo pri útese nad malým údolím. Tí, ktorí netrénovali, boli vonku na stráži, tí, čo nemohli byť bojovníkmi, sa venovali nejakému remeslu – obchodníci, kováči alebo šustri. A ženy otročili.

Ony to tak síce nevnímali, ani jedna, ale úlohy, ktoré od nich vyžadovali, či už od starých, alebo mladých, boli stále tie isté: varenie, upratovanie, starostlivosť o deti, šitie, pranie... Dalo sa v tom nájsť uspokojenie a hrdosť – z poctivej, užitočnej práce, ale nie, keď sa to očakávalo od každej jednej ženy. A ak sa tomu niektorá pokúsila vyhnúť, táborová matka alebo Ilýrčan, ktorý im prácu prideliť, ich za to potrestali.

Takto to v národe mojej matky fungovalo už dlho, tak dlho, odkedy ten tábor poznám. Počas vojnových mesiacov sa svet znovuzrodil, stena bola zničená, ale niektoré veci sa nezmenili. Najmä nie tu, kde sa zmeny diali pomalšie, ako sa topia ľadovce roztrúsené medzi vrcholmi. Tisícročné tradície sa väčšinou nezmenili.

Až kým sme neprišli my. Až do tejto chvíle.

Odtrhol som zrak od rušného tábora za hranicou kriedou nakreslených tréningových ringov, kde sme stáli, a so starostlivo neutrálnym výrazom tváre som sa zahľadel na Cassiana, ktorý sa hádal s Devlonom.

„Dievčatá majú veľa práce s prípravami Slnovratu,“ hovoril kapitán tábora s rukami prekríženými na širokej hrudi. „Ženy potrebujú všetku možnú pomoc, ak majú byť veci hotové načas. Môžu trénovať budúci týždeň.“

Už som prestal počítať, koľkokrát sa tento rozhovor odohral za posledných niekoľko desaťročí, čo sa Cassian snaží Devlona donútiť k zmene.

Vietor Cassianovi rozfúkaval tmavé vlasy.

„Dievčatá môžu matkám pomáhať *po* tréningu. Skrátime ho na dve hodiny denne. Zvyšok dňa im musí stačiť na pomáhanie v domácnosti,“ povedal bojovníkovi, ktorý nás kedysi s nevôľou trénoval, s výrazom tvrdým ako žula.

Devlonove hnedé oči sklzli na mňa. „Je to rozkaz?“

Neuhol som pohľadom. A aj napriek svojej korune, svojej moci, som sa musel snažiť nebyť znova tým trasúcim sa